Biblioteca Județeană: Recomandări de Lectură – Isabel Allende, „Casa Spiritelor”, „Paula”

De către
Vaslui Azi
-
28/12/2024

Isabel Allende, nepoata fostului președinte chilian Salvador Allende, este una dintre cele mai de succes scriitoare sud-americane, care a reușit să bucure sufletele miilor de cititori prin intermediul operelor sale, dar și datorită talentului său fabulos de povestitor. Scrise în stilul realismului magic, cărțile sale afișează și elemente ale literaturii postmoderne. În cariera sa literară, Allende a primit peste 60 de premii și distincții.

De aceea vă invit să citiți poveștile puternice și realiste din cele două cărți ale autoarei: CASA SPIRITELOR – care a devenit imediat bestseller, aducându-i succesul literar, și PAULA – scris în memoria fiicei sale, romanul este și o excelentă mostră autobiografică.

Cărțile ei sunt un amestec de ficțiune și realitate, bazate pe experiența personală și pe evenimentele istorice, și au în centru povești despre oameni cu angajamente puternice față de iubire, de comunitatea lor sau de un ideal.

CASA SPIRITELOR

Prima și cea mai faimoasă lucrare a autoarei s-a născut dintr-o scrisoare pe care a scris-o bunicului său, care era pe moarte, ea aflându-se în exil în Venezuela. Fiind în imposibilitatea de a se întoarce în Chile pentru a-și lua rămas bun, s-a apucat să-i scrie – rememorând copilăria petrecută în casa bătrânească. Scrisoarea a prins cumva viață și a fost folosită ca punct de plecare pentru primul ei roman, născându-se astfel saga familiei Trueba.

Aceasta se deschide cu povestea micuței Clara, un copil înzestrat cu puteri supranaturale, care mișcă obiectele cu puterea gândului, vorbește cu spiritele și prevestește viitorul. Devine mai apoi femeia care aduce culoare, bunătate și înțelepciune în destinul fiecărui personaj. Ne întâmpină din primele momente ale romanului și ne conduce prin ungherele familiei ei, de-a lungul generațiilor, până dincolo de moarte. Puterile ei prevestesc cele mai importante evenimente din destinul familiei, pe care le notează într-un jurnal – care îl lasă amintire nepoatei sale.

Cei doi naratori, Esteban Trueba și nepoata sa Alba, fac o reconstituire a îndelungatei și complicatei istorii a familiei lor, fiecare relatând povestea din perspectivă proprie. Alba se folosește în reconstrucția poveștii de caietele bunicii Clara, iar un punct de vedere diferit asupra evenimentelor îl are Trueba. Amestecul celor două narări, trădările și secretele, atrag și captivează.

Esteban Trueba este omul în jurul căruia se leagă romanul, liantul dintre sărăcie și burghezie, dintre rigiditatea omului politic și blândețea omului de familie. Un politician dur, un om cu multe fețe, care pălesc în fața iubirii pentru soția lui Clara. Esteban este prezent pe tot parcursul romanului, însă accentul cade pe succesiunea a patru generații de femei. Eroinele cărții sunt de fapt unul și același caracter, surprinse fiecare în diverse etape.

O carte complexă și o călătorie fascinantă prin viața multor personaje, ce abordează în paralel mai multe teme care includ: lupta claselor sociale din Chile, contextul social-politic, problema socială a egalității dintre bărbați și femei, unele coincidențe și întâmplări stranii, povești de dragoste și multe sacrificii.

Împletind mistica și politica, splendoarea și decadența unei lumi ce devine istorie, Casa spiritelor este una dintre cele mai seducătoare povești din literatura contemporană.

PAULA

„Nu știu cum să ajung la tine, te chem, dar nu mă auzi, de aceea îți scriu”.

Este mărturisirea autoarei, la căpătâiul fiicei sale – căreia i-a dedicat acest roman, scris într-un spital din Madrid.

Scriitoarea a avut o fiică pe nume Paula care, la vârsta de 27 de ani, în urma unei crize de porfirie (boală rară de sânge), urmată de o eroare de medicamentație, intră într-o comă profundă din care nu se mai trezește niciodată. Veghindu-și timp de un an fiica pe patul de spital, a pus pe hârtie tot ce ar fi vrut să-i spună, dezvăluindu-i astfel trecutul familiei lor. Încearcă să zugrăvească un trecut pentru cea care, speră ea, se va trezi din comă și își va relua existența alături de cei dragi.

Povestea este structurată pe două planuri: unul al prezentului – care relatează monologul mamei către fiică, cu date și întâmplări din spital, iar celălalt prezintă trecutul familiei. Începând cu propria copilărie, petrecută în diverse țări, cu un tată care i-a abandonat și o mamă care s-a recăsătorit cu un diplomat, Isabel deapănă o poveste magică, în care umorul se îmbină cu sinceritatea. Readuce la viață o lume latină de după anii ’20, care va trece prin transformări importante, de la apariția primului aparat tv în Santiago, la mișcarea feministă din care a făcut parte și autoarea.

Treptat trece de la disperare la resemnare, împăcându-se cu ideea că fiica ei nu se va mai trezi niciodată și că trebuie să-i dea drumul să plece, pentru a-și elibera sufletul din trupul ce-o ține captivă, oricât de grea ar fi despărțirea. De fapt, ea nu mai trăiește, Isabel fiind cea care luptă ca Paula să respire – chiar dacă artificial, corpul ei fiind prea slăbit pentru a îndeplini această sarcină. Dacă ar putea, i-ar lua fiicei toată suferința și ar trăi-o ea. Dar nu poate, fiind prizonieră în spațiu, timp și în propriul trup, la fel ca Paula.

Acestea sunt singurele momente când povestea capătă conotații dramatice. Tot ce se întâmplă între aceste momente sunt amintirile ei cronologice, școlile pe care le-a urmat, cum devine jurnalistă, apoi scriitoare, exilul și toate schimbările social economice și politice pe care le-a traversat țara ei natală, Chile.

Acolo, între poveștile despre părinți, bunici, exil și primele iubiri, fata ei a murit. Câteva rânduri și o viață de om scursă printre ele. Pe lângă acceptarea dureroasă a pierderii, autoarea a reușit să transforme această tragedie într-o explorare a tuturor simțămintelor omenești.

Lectură plăcută!

Luciana Macovei – Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui